

Chương 16

Ráng Chiều Như Lụa

Phường Vĩnh Xương tuy ở gần cung Đại Minh, nhưng giờ đương lúc hoàng hôn, nhà nhà khói bếp, đóng cửa cài then, nhất thời quang cảnh có phần hiu quạnh.

Vương Tông Thực đưa Hoàng Tử Hà về đến cửa nhà họ Vương, xe vừa dừng, Vương Uẩn đã từ trong nhà bước ra. Thì ra y đợi cô đã lâu.

Thấy Vương Tông Thực, Vương Uẩn hơi ngượng nghịu, vội chào: “Vương công công.”

“Ừm.” Vương Tông Thực đóng cửa xe, chẳng buồn chào lại, nghênh ngang đi thẳng.

Vương Uẩn nhìn theo cỗ xe ngựa xa dần, cười bảo Hoàng Tử Hà: “Ta đã bảo mà, thiên hạ rộng lớn nhưng Vương công công chỉ thích mỗi mình cô thôi, hằng ngày đến ta cũng chẳng thèm để mắt đâu.”

Hoàng Tử Hà cúi đầu mệt mỏi cười đáp lại, không tiếp lời y.

Người hầu trong nhà rất tinh ý, đã dọn sẵn cơm tối cho cả hai người. Vương Uẩn thân nhiên cùng cô dùng cơm.

Cuối trời ráng chiều như lửa hắt vào hiên, khiến toàn thân hai người cũng nhuốm đỏ. Vương Uẩn lặng ngắm dung nhan cô trong ráng chiều rực rỡ, cơ hồ không rời nổi mắt.

Cảm giác được ánh mắt của y, Hoàng Tử Hà vội quay đi sai người lấy đèn đến.

Hoàng hôn nhạt dần, bóng lam thẫm bắt đầu buông xuống. Họ ngồi đối diện nhau dưới ánh lửa và ráng chiều vàng vọt còn sót lại. Cuối cùng, vẫn là cô phải lên tiếng hỏi trước: “Hôm nay tới có việc gì quan trọng ư?”

Vương Uẩn cười, đặt đôi đũa bạc trong tay xuống đáp: “Một là chúc mừng cô rửa sạch tội danh, vạch rõ hung thủ thực sự, thoát khỏi vòng lao lý.”

Hoàng Tử Hà cup mắt đáp: “Đều nhờ Vương công tử... Uẩn Chi giúp đỡ cả, bằng không sao tôi thoát ra khỏi Đại Lý Tự được?”

“Ta vốn định trực tiếp ra tay với Trương Hàng Anh, lôi chân tướng ra, nhưng Vương công công nói cô ắt sẽ xử lý ổn thỏa việc này, nên ta để lại cho cô vậy.” Nói rồi, Vương Uẩn đan hai tay vào nhau, nhìn cô dò hỏi, “Thứ hai là, nếu thuận lợi thì trong vòng một hai tháng nữa Quý vương sẽ có thể bình an về phủ, làm vương gia như thường, thậm chí còn hiền hách hơn trước.”

Hoàng Tử Hà tròn mắt ngạc nhiên, nghi hoặc hỏi lại: “Lời này là thật chứ?”

“Đương nhiên, sao ta lừa cô được?” Nhìn thái độ vừa mừng rỡ vừa nghi hoặc của cô, vẻ mặt y trở nên cực kỳ phức tạp, ánh mắt đăm đăm nhìn cô cũng lộ ra ngàn vạn tâm tư không nói nên lời, “Thứ ba là... Tử Hà, giờ sắp sang xuân, thời tiết cũng ấm dần lên. Nếu giờ ta cùng cô về Thục, cô xem... có ổn không?” Gương mặt y tươi tắn, khóe môi cong lên rất dịu dàng, ánh mắt nhìn cô hơi dè dặt, pha lẫn vài phần rụt rè ngượng nghịu, song đôi tay đan chặt vào nhau lại tiết lộ nỗi căng thẳng khó mà che giấu.

Hoàng Tử Hà mở to mắt ngạc nhiên, nhưng ngay sau đó lại cúi đầu xuống. Hàng mi che đi ánh mắt cô, cũng ngăn ánh mắt y nhìn cô.

Giọng Vương Uẩn vẫn ôn hòa, nhưng đã nhuốm vẻ lạnh lùng khó mà nói rõ: “Như vậy khi hai ta quay về thì Quý vương cũng có thể về phủ. Há chẳng phải tốt đẹp đôi đôiàng ư?”

Tay Hoàng Tử Hà bất giác run bắn lên. Cô vô thức nắm chặt lấy hai hạt đậu đỏ nơi cổ tay. Đôi hạt tương tự đỏ thắm, tròn trịa, vẫn còn âm ẩm, theo quán tính lại trượt dọc theo đường vòng cung xấp lại bên nhau.

Cô hiểu ý Vương Uẩn. Lần này theo y về Thục, đương nhiên là để cúng tế gia đình cô, sau đó các trưởng lão trong gia tộc họ Hoàng đứng ra gả cô, nhà họ Vương cũng chính thức rước cô về.

Hôm nay khi tới thăm Lý Thư Bạch, rõ ràng hoàng đế đã có ý muốn trừ diệt y, e rằng chẳng bao lâu nữa sẽ dồn y vào chỗ chết. Thế cục hiện giờ vô vàn nguy cấp, họ đã bị ép đến đường cùng. Vậy mà Vương Uẩn lại nói với cô: khi hai người thành thân quay về cũng là lúc Lý Thư Bạch thoát nạn. Giờ tình cảnh họ phải đối mặt đã hung hiểm nhường này, chẳng rõ nhà họ Vương Lang Gia có cách gì, nhưng Vương Uẩn đã hứa như thế, ắt là nắm chắc mười mươi, không thể thất thủ.

Tốt đẹp đôi đôiàng - cả cuộc đời cô, tự do của cô, chỉ cách nhau một ý niệm mà thôi.

Cô siết chặt hai hạt đậu đỏ, không thốt nổi một chữ nào.

Trước thái độ chân chừ và nghi hoặc của cô, Vương Uẩn chợt thấy căm giận khó nén, nhưng ngay lập tức, y quay mặt đi, chỉ e mình không kiềm chế nổi lại để cô nhận ra vẻ giận dữ trong mắt.

Nhớ lại sau khi hành thích Lý Thu Bạch thất bại, y rất lo sẽ làm liên lụy đến gia tộc, bấy giờ Lý Thu Bạch đã cười cười nói khích y: “Uân Chi lẽ nào không tin vào bản thân mình? Chẳng lẽ ngươi cho rằng nếu không có hôn ước ràng buộc, Tử Hà sẽ không chọn ngươi?”

Thực ra bấy giờ đã biết, nếu nhận lời Lý Thu Bạch, viết ra tờ giấy từ hôn kia, e rằng đời này kiếp này sẽ chẳng còn cơ hội ở bên Hoàng Tử Hà nữa. Nhưng y vẫn vờ rút lui để bảo vệ bản thân và gia tộc, y đã lấy tờ giấy từ hôn ấy đổi lấy lời hứa về kinh của Lý Thu Bạch.

Bởi vậy, khi bé Hoàng Tử Hà chết cóng ngất lịm ở chùa An Quốc về nhà, y gần như đã cảm tạ trời cao ban cho mình cơ hội. Cô khăng khăng muốn phá giải bí ẩn xung quanh Lý Thu Bạch, lẽ nào y không rõ cô muốn mượn sức nhà họ Vương? Nhưng nếu cô quyết giúp đỡ Lý Thu Bạch, y đành vờ như không biết, tự an ủi rằng, dù sao mình cũng từng lợi dụng cô, lần này coi như huê.

Thực ra, trong lòng hai người đều hiểu rõ, cũng biết đối phương thấu tỏ tâm tư mình. Chỉ là cách một lớp giấy mỏng, mà không ai chịu nói toạc ra, cố tình giữ mãi một khoảng cách.

Đến giờ, trước thái độ im lặng của cô, y không nhẫn nại được nữa, nhìn ra chút sắc chiều đỏ tía nhạt nhợt còn rơi rớt ngoài song, lên tiếng: “Còn một việc thứ tư, nhất định cô cũng muốn nghe.”

“Không... không cần đâu.” Hoàng Tử Hà cắt lời. Cô ngược nhìn y, mỉm cười nhợt nhạt, còn nhạt hơn ráng chiều lúc này, “Xuân về hoa nở, xuôi Nam về Thục thực vừa khéo.”

Vương Uân không ngờ cô lại bằng lòng, nhất thời sững ra.

Nói được ra miệng cũng gần giống thở hắt ra một hơi, cô chậm rãi tiếp, như chỉ để mình nghe: “Đúng thế, chúng ta dù sao cũng phải thành thân, sớm hay muộn thì có khác gì đâu? Còn về Quý vương, nếu Uân Chi có thể giúp gia thoát được nạn này, cũng coi như trả giùm tôi món nợ ân tình, từ nay về sau, chúng tôi... không ai nợ ai, không còn gì nữa.”

Thấy cô ngơ ngẩn nhìn ra ráng chiều ngoài cửa sổ, nói mà như để chính mình nghe, lòng y đau đớn khôn tả, nhưng ngoài mặt vẫn mỉm cười dịu dàng, nắm lấy cổ tay rã rời rũ xuống của cô, kéo tay phải cô ra khỏi hai hạt đậu, nói nhỏ: “Thứ tư là, các tiết độ sứ rục rịch góc dậy chính là thời cơ tốt của chúng ta. Gần đây trong kinh đã xôn xao bàn tán, nếu Quý vương qua đời, chư hầu các nơi ắt khó mà kiềm chế được. Chỉ cần thánh thượng ra tay với Quý vương, thì chẳng khác nào bê đá đập chân mình. Tin rằng bệ hạ không thể không kiêng dè.”

Tâm trí Hoàng Tử Hà thoáng hiện lên những lời Lý Thu Bạch từng nói. Đường như Lý Thu Bạch không tán thành phương pháp này. Nhưng chủ yếu y sợ phe mình để lộ phong thanh sẽ bị người ta lần ra ngọn nguồn, lại thành ra dẫn lửa đốt mình. Lần này là nhà họ Vương, vốn không mấy khi qua lại với Quý vương, có tra cũng không ra manh mối.

Vì thế, cô chỉ gật đầu, im lặng.

Thấy cô gật đầu, Vương Uẩn cúi đầu cười, áp tay cô giữa hai lòng bàn tay mình, siết chặt thật lâu.

Sắc tia pha vàng của tia nắng chiều cuối cùng điểm lệ đến mức vừa trông thấy đã chuẩn bị tan biến. Y nắm tay cô nhìn ra hoàng hôn ngoài cửa sổ, thấy bàn tay cô yếu ớt mà lạnh buốt, nằm trong tay mình lại càng thêm rời rã.

Tối hôm ấy, Hoàng Tử Hà ngồi dưới ngọn nến, tháo sợi dây vàng khâu hai hạt đậu đỏ ra, bỏ vào túi gấm, đặt dưới gối rồi tựa thành giường thần thờ nhìn ra ngoài. Tháng Giêng rét như cắt, hà hơi ra cũng thành sương, ánh trăng ngoài song thắm đậm giá rét, lại càng thêm lạnh lẽo.

Ánh mắt cô dờ dãn lướt qua mọi vật trong phòng, rồi dừng lại ở đôi cá đặt trên bàn. Hai con cá thường ngày rất lặng lẽ, hôm nay lại phân khởi bơi đi bơi lại trong bình, vây quanh hạt đậu đỏ chìm dưới đáy nước.

Đỏ thắm, tròn trịa, chẳng khác nào hai hạt đậu cô vừa cời ra, khiến tim cô thót lên, vội nhòm dậy, đi đến bên bàn nhìn kỹ.

Thì ra là vô số trứng cá tụ lại thành một đám, dính vào đáy bình, to chừng nửa hạt gạo, hệt như một giọt máu tươi chìm sâu đáy nước.

Cô ngần ngợ nhúng tay xuống nước, chạm vào đám trứng. A Già Thập Niết chỉ bằng đến ngón tay, trứng của nó lại càng nhỏ, chạm vào là tan tác như bụi trần, sau khi tản ra thì khó mà tìm lại được, như một giọt máu nhỏ vào nước rồi loang ra, như có như không.

Lúc Vương Tông Thực tặng đôi cá từng dặn cô, loài này sinh sản rất khó, người đời lại không biết ấp nở, thành ra hiếm. Người không biết cách ấp, tới khi nó đẻ trứng thì báo cho ta, ta sẽ tự tới lấy.

Cô bung bình lưu ly lên, nhìn kỹ đám trứng cá chìm dưới đáy, sực nhớ hồi ở Thực từng nghe trộm được Tề Đằng hỏi Vũ Tuyên: “Người có nhớ con cá đỏ của ta đâu rồi không?”

Câu hỏi vô tình nghe được, giờ nghĩ đến lại làm cô sớn gai óc. Hai con cá tưởng chừng vô tri vô giác, tự sinh tự diệt, giờ nhìn kỹ bỗng như máu tươi

ngung kết thành, toát lên vẻ rùng rợn đáng sợ, khiến cô bất giác phải đặt ngay bình xuống, lùi lại mấy bước.

Hồi lâu, cô mới thối tắt ngọn đèn trên bàn, mượn ánh trăng nhàn nhạt ngoài song mà quay về giường. Nhưng hai con cá trong bình vẫn vô cùng hưng phấn, khuấy cho sóng loang ra, ánh sáng kỳ dị ánh lên lẫn tẩn trong phòng khiến người ta càng thêm bất an.

Hoàng Tử Hà lại phải trở dậy đẩy cái bình vào góc khuất ánh trăng, rồi mới yên tâm nằm xuống.

Cô nhớ đến cái chết của cha mẹ, của Vũ Tuyên, nghĩ đến trăm độc, đến lá bùa của Lý Thư Bạch, từ từ cuộn tròn người, nhắm nghiền mắt lại. Làn tay xuống dưới gối nắm lấy túi gấm, áp vào mặt mình. Mặt gấm mịn màng mềm mại áp vào da cô, gần như không cảm giác được vật trong túi nữa.

Cô thảm nhủ, thôi thì chọn con đường đơn giản nhất vậy đã liên lụy đến quá nhiều người cô quý mến, bản thân cô cũng quá mệt rồi.

Dù sao đời này có trôi qua thế nào, rồi cũng qua hết thôi mà. Kế bên cạnh là ai, có gì quan trọng đâu? Chỉ cần Lý Thư Bạch có thể thoát được cảnh này, chỉ cần những người quan trọng bên cạnh không lâm vào thảm kịch vì cô nữa, thì mọi thứ có gì quan trọng nữa đâu?

Cô lặng lẽ phủ phục trên gối, nhắm nghiền mắt lại.

Giữa lúc mơ màng, cô nghe thấy một tiếng gọi dịu dàng: “Tử Hà, Tử Hà...”

Hoàng Tử Hà mở bừng mắt, thấy Lý Thư Bạch đang đứng trước giường. Y cúi xuống đăm đăm nhìn cô, ánh trăng từ sau lưng y hắt lại, khắc sâu hình dáng y vào đáy mắt cô.

Cô rời rã cả người, vươn tay ra gọi khẽ: “Vương gia”, chợt thấy nước mắt lăn dài. Y cũng vươn tay ra toan chạm vào cô, nhưng bàn tay vừa chìa ra nửa chừng đã nhuộm đỏ màu máu. Cô kinh ngạc phát hiện người đứng đối diện chìa tay ra với mình là Vũ Tuyên. Hắn mấp máy môi gọi “A Hà”, máu trong miệng ộc ra, còn chưa kịp nhỏ xuống đất đã hóa thành ngàn vạn con A Già Thập Niết nhảy tanh tách bên trứng. Rồi thoát chốc, chúng lại tụ thành một lưỡi dao, đâm vào lòng ngực, đó là Ngạc vương Lý Nhuận cầm dao đâm thẳng vào ngực mình rồi bật cười ha hả, biến thành ngọn lửa bốc cao ngút trời. Đổng lửa ấy chính y khơi lên ở gác Tường Loan, làm biến dạng cả bầu trời đêm, khiến tất cả đều trở nên quỷ dị khác thường...

Hoàng Tử Hà run bắn người tỉnh giấc, thấy ngoài cửa sổ đã sáng bạch.

Túi gấm dưới gối còn nguyên, cá trong bình vẫn đầy.

Một ngày mới đã đến, còn vô vàn bí ẩn kỳ dị chờ đợi cô. Dù mệt đến mức không muốn nhắc mình dậy, cô cũng phải đối mặt với tất cả, không thể trốn tránh.

Cô khoác áo trở dậy, cầm bút viết một phong thư, ghi địa chỉ nhà huynh trưởng Chu Tử Tần, sai đưa đây tờ nhỏ đưa đi.

Đợi cô rửa mặt xong bắt đầu ăn sáng thì Chu Tử Tần cũng tức tốc chạy đến, ngồi xuống trước mặt, vẻ ngập ngừng.

Hoàng Tử Hà múc cho gã một bát cháo. Chu Tử Tần bưng bát cháo nhìn cô, tần ngần hỏi: “Cô viết thư là muốn... bảo ta chú ý săn sóc Tích Thúy ư?”

Hoàng Tử Hà gật đầu: “Tôi rất lo cho cô ấy, sợ có người ám hại, cũng sợ cô ấy làm tổn hại chính mình.”

Chu Tử Tần lúng túng nhìn cô, chần chừ một lát mới nói: “Tích Thúy...”

“Cô ấy làm sao?” Hoàng Tử Hà giật thót mình, hỏi dồn.

“Ta vốn không định kể, sợ cô đau lòng... Nhưng hôm qua lúc tới nghĩa địa thành Nam tế bái Trương nhị ca, ta đã gặp Trương đại ca tới nhận xác, huynh ấy gần như suy sụp, khóc lóc nói, em trai đã chết, cha cũng qua đời, ngay Tích Thúy cũng chẳng thấy đâu nữa...”

Hoàng Tử Hà cuống lên hỏi: “Sao lại không thấy?”

“Thì là... sau khi Trương lão bá lên ra khỏi nhà, Trương đại ca Trương đại tẩu và Tích Thúy đi khắp nơi tìm kiếm, cuối cùng tìm đến dưới cổng Khai Viễn, nhưng Tích Thúy chẳng biết đã đi đâu mất... Mãi không thấy về,” Chu Tử Tần chống trán rầu rĩ, “Sáng sớm nay ta đã chạy đến hỏi thăm, Trương đại ca nói, Tích Thúy vẫn chưa về...”

“Chưa về ư...” Hoàng Tử Hà trầm ngâm giây lát rồi hỏi, “Công tử đã đến các nha môn lớn nghe ngóng chưa?”

Sau khi cha Tích Thúy phạm tội, hoàng đế đã hạ chỉ bắt nàng về xử chết. Đại Lý Tự tuy chỉ dán vài tấm hình ngoài cổng thành mấy ngày lấy lệ, nhưng dù sao nàng cũng là tội phạm bị truy nã toàn quốc, giờ đột ngột mất tích, e rằng lạnh ít dữ nhiều.

“Chưa! Ta đi hỏi ngay.”

“Nhớ phải tránh hỏi thẳng tên cô ấy, cứ mập mờ hỏi thăm xem có cô nương nào đi một mình không thôi.”

Hoàng Tử Hà dặn.

Chu Tử Tần gật đầu, rồi sực nhớ ra một chuyện, dáo dác nhìn quanh, hạ giọng hỏi khẽ: “Gần đây cô có gặp gia không?”

Hoàng Tử Hà thoáng do dự, nhưng cuối cùng cũng gật đầu.

“Vương gia có khỏe không?” Gã hỏi dồn.

Hoàng Tử Hà đáp khẽ: “Vẫn khỏe.”

“Vẫn khỏe á? Thế thì hồng rồi!” Chu Tử Tần ngắt lời cô, vẻ lo lắng, “Gần đây trong kinh đồn âm lên là, Quý vương sắp... sắp chết!”

Cô mím môi hỏi: “Tại sao?”

“Cô có nhớ chuyện rước cốt Phật không?” Hoàng Tử Hà gật đầu.

“Lúc trước hoàng thượng định xây tháp rước cốt Phật vào kinh, vương gia đã kiên quyết phản đối, về sau phải giảm bớt số lượng mới cho thi công, người trong kinh đều nói đó là vì Quý vương bị hồn ma nhập xác nên mới ngăn cản!”

“Chẳng phải sau này vẫn xây bảy mươi hai tòa tháp dọc đường đó ư?”

“Dân chúng đồn rằng một trăm linh tám tòa mới trấn áp được tà ma trong thiên hạ, bảy mươi hai tòa chỉ tiêu tai giải nạn được thôi. Quý vương chọc gậy bánh xe, giảm bớt ba mươi sáu tòa là để giữ mạng!” Chu Tử Tần trở ra ngoài tường, vẻ lo lắng, “Giờ tin đồn này càng lúc càng lan rộng ra khắp phố lớn ngõ nhỏ! Lại thêm cái chết của Ngạc vương và hai cha con họ Trương, ta nghe nói... Hôm qua đã có hơn trăm bậc cao niên của mấy chục phường cùng dâng thư xin triều đình không cần xử theo luật nữa, mau trừ diệt tà ma để an ủi vong linh Ngạc vương trên trời!”

Hoàng Tử Hà hít sâu một hơi, chậm rãi hỏi: “Nói vậy là... Bức thư nọ lúc này đã được đưa tới trước bệ hạ rồi?”

“Có lẽ thế... Nhưng không biết bệ hạ sẽ xử lý ra sao.” Chu Tử Tần chấp hai tay lại cầu nguyện, “Chỉ mong bệ hạ niệm tình Quý vương lập công nhiều năm nay, đừng tin những lời nhảm nhí nọ, giao vụ này cho Đại Lý Tự hoặc bộ Hình mới được.”

“Chỉ mong là thế.” Hoàng Tử Hà lẩm bẩm. Thực ra, cô biết chuyện đó là không thể. Hoàng đế đã có ý trừ diệt Quý vương, lá thư này một khi dâng lên, chính là thêm dầu vào lửa. Thậm chí ngay cả lý do đám người kia dâng thư lên, e rằng cũng đã được sắp xếp cả rồi. Cô lắc đầu, song chỉ nói: “Đại Lý Tự và bộ Hình ai dám xử án này? Thôi thiếu khanh và Vương thượng thư, ai chịu nhận củ khoai nóng chứ?”

“Có Vương công công đấy thôi, chẳng phải ông ta đã mượn danh Tông Chính Tự điều tra vụ này ư? Còn cô, chẳng đang giúp ông ta tra án là gì?”

“Tông Chính Tự dù sao cũng không phải nha môn tư pháp, tôi một mình điều tra, không có ai giúp sức, rất khó mở rộng, huống hồ án này liên quan tới hai vị vương gia cùng đủ thứ dây mơ rễ má trong triều, vương chân vương tay, biết bắt đầu từ đâu được?”

“Ta sẽ giúp cô! Chúng ta... chúng ta bắt tay từ cách tách lớp mực phía trên đi!” Chu Tử Tần sửa áo ngồi nghiêm ngắc lại, “Lần trước ta tới đập cửa nhà Dịch tiên sinh, ép ông ta dạy cách tách mực, thoát đầu ông ta không chịu nhưng ta cứ lặn lội nài xin suốt một ngày, cuối cùng ông ta mới nói đó là phương pháp bí truyền, trừ đệ tử nhập thất ra không truyền cho ai cả.”

“Sau đó thì sao?” Hoàng Tử Hà biết tài đeo bám của Chu Tử Tần là đệ nhất thiên hạ, nhất định không có việc gì không làm được.

Quả nhiên, gã ghé sát lại thì thào: “Ta lập tức chuẩn bị sáu phần lễ vật, quỳ xuống dâng trà đập đầu bái sư, ngay chiều hôm ấy đã moi được phương pháp bí truyền nọ!”

Hoàng Tử Hà chẳng biết nên thán phục hay bị bôi, cuối cùng đành cúi đầu lẳng lặng ăn cháo: “Sao công tử không kể cho tôi?”

Nghe cô hỏi, Chu Tử Tần tiu nghiu đáp: “Đừng nhắc đến nữa, cách đó có thể tác dụng với bức tranh của tiên hoàng, nhưng chẳng có ích gì với lá bùa kia cả.”

“Công tử thử nói nghe xem nào?”

“Là thế này, muốn xóa hết lớp mực bên trên, phải hong giấy trên lửa, khi giấy nóng lên thì liên tục dùng vải mềm tẩm dấm áp lên, đồng thời vẫn phải hong lửa liu riu để tránh giấy bị ngấm nước lại mủn ra. Nếu giấy dày thì còn đỡ, nếu mỏng thì hết cách. Để xóa được hết vết mực mà không làm hỏng giấy, thường phải thấm một ngày một đêm, thấm một lúc lại nghỉ một lúc. Sau khi xóa sạch vết mực, lại phải đun trà trong phòng hong tờ giấy một ngày một đêm, mới khử hết được mùi dấm!” Hoàng Tử Hà trầm ngâm: “Tức là, ít nhất cũng mất hai ngày một đêm?”

“Phải, trước đây cô và Quý vương đã nói, lá bùa kia có mấy lần chỉ trong vòng nửa ngày đã đổi màu, nên nhất định không thể dùng cách này được.”

“Huống hồ, trí nhớ của Quý vương rất rành mạch, nếu lá bùa bị vắn vò như thế, sao gia lại không phát hiện ra?” Hoàng Tử Hà nhú mày, trầm ngâm giây lát mới chậm rãi nói hết: “Có lẽ, chúng ta đều nghĩ ngược mất rồi.”

“Ngược cái gì?” Chu Tử Tần gặng.

“Có lẽ không cần phải xóa vết mực son đi, mà thực ra, chúng đã dùng một biện pháp đơn giản hơn nhiều...”

Cô cau mày, “Có điều hiện giờ chưa lấy được lá bùa của Quỷ vương, nhất thời tôi cũng không thể khẳng định suy đoán của mình được.”

“Lá bùa giờ ở đâu?”

“Chắc vẫn còn ở gác Ngũ Bǎng trong phủ Quỷ. Có điều giờ Quỷ vương đang ở ngôi đình của Tông Chính Tự, không về lấy được.”

Chu Tử Tàn nghĩ ngợi rồi vỗ trán đề nghị: “Ta cầm cái của ta đi, lén tráo đổi với cái của vương gia, sau đó đưa đến chỗ Quỷ vương, chẳng phải được rồi ư?”

Hoàng Tử Hà nghe nói cũng thấy buồn cười: “Sao phải lén cầm hộp đi tráo đổi? Giờ lá bùa ấy chẳng còn gì quan trọng nữa, công tử nhờ người nói với Quỷ vương một tiếng, xin gia viết cho một tờ giấy rồi đến vương phủ mà lấy, chẳng phải đường hoàng hơn ư?”

“À... cũng đúng nhỉ.” Chu Tử Tàn nói đi là đi, lập tức đứng dậy bước ra, “Cứ vậy đi, đợi ta lấy được lá bùa sẽ đem đến cho cô xem.”

Hoàng Tử Hà bất lực nhìn theo bóng gã đi thẳng ra cửa. Đối với kẻ đến đi ào ào như gió thế này, cô đành gọi với theo: “Nhớ cẩn thận đấy!”

Lời vừa ra khỏi miệng, cô bỗng sững sờ, ánh chớp vụt lóe lên trong đầu khiến cô sực nghĩ ra gì đó, nhưng hết sức hư vô mờ mịt, cơ hồ không thể nắm giữ.

Hoàng Tử Hà lẩm bẩm nhắc lại lời Chu Tử Tàn: “Ta cầm cái của ta đi, lén tráo đổi với cái của vương gia...”

Thình lình cô đứng phắt dậy gọi to: “Chu Tử Tàn!”

Chu Tử Tàn đã ra khỏi phòng, nghe tiếng cô thì giật bắn mình, hốt hải trở vào: “Sao thế sao thế?”

“Công tử đợi cho một lát.” Nói rồi cô rút cây trâm trên đầu vạch lên mặt bàn. Chu Tử Tàn nghi hoặc hết sức, nhưng biết đây là thói quen của cô, đành dựa vào khung cửa nhìn cô vạch loạn cả lên, vết vạch rất nông, không hề để lại dấu tích. Gã nhìn mãi vẫn chẳng hiểu đầu cua tai nheo gì.

Cuối cùng, Hoàng Tử Hà cắm cây trâm ngọc vào chỗ cũ đứng dậy: “Đi thôi.”

“Đi đâu?”

“Tiệm đồ gỗ Lương Ký, tìm Tôn sư phụ.”

Tháng Giêng vốn là mùa ế ẩm của các tiệm đồ gỗ, nhưng Lương Ký vẫn làm ăn phát đạt, mấy mảnh sân chất đầy vật liệu thượng đẳng, mọi người vừa làm vừa tán gẫu: “Lần này là nhà nào mà làm nhiều đồ xa hoa thế?”

“Họ Vương Lang Gia cưới dâu, chú rể chính là Vương Uẩn, hữu thống lĩnh của Ngự Lâm quân, em họ hoàng hậu, con trai Vương thượng thư đấy mà. Nghe nói là cưới con gái của Hoàng sứ quân, nguyên là thị lang bộ Hình, về sau đến Thục làm quận thú đó.”

Ai nấy đều gật gù tán thưởng: “Ồ, đúng là môn đăng hộ đối, trời xe duyên lành?”

Chu Tử Tàn ngạc nhiên quay sang Hoàng Tử Hà.

Hoàng Tử Hà cũng không ngờ lại gặp phải việc này ở đây, nghe họ bàn luận về cuộc hôn nhân giữa mình và Vương Uẩn, lòng cô ngổn ngang trăm mối, đành quay đi, vừa buồn bã vừa thẹn thùng.

Song Chu Tử Tàn lại sán đến hỏi nhỏ: “Thì ra cô đến xem đồ cưới hả?”

Mặt Hoàng Tử Hà đỏ bừng lên, vừa ngượng vừa tức, trừng mắt lườm gã rồi quay ngoắt đi vào trong, tìm Tôn sư phụ.

Chu Tử Tàn còn nghe thấy đám người phía sau bàn tán: “Nhưng thường thì đồ cưới là do nhà gái chuẩn bị, sao giờ lại đến lượt nhà họ Vương làm?”

“Ài, cả nhà Hoàng sứ quân chỉ còn lại một cô con gái mồ côi ấy thôi, ai chuẩn bị những thứ này cho cô ấy được? Còn chẳng phải nhà họ Vương chuẩn bị sẵn, tới lúc đó đưa đến ngoại thành cho đội rước dâu, để cô ấy được vẻ vang gả vào nhà chồng hay sao.”

“Hoàng tiểu thư tuy gặp nhiều trắc trở, nhưng được nhà chồng như thế đúng là có phúc!”

Chu Tử Tàn lẳng lặng ngó sang, thấy Hoàng Tử Hà bịt tai giả điếc, xăm xăm đi về phía Tôn sư phụ đang cắm cúi với nào ống mực nào dùi đục.

Hoàng Tử Hà nhìn lướt qua bệ gỗ nơi Tôn sư phụ làm việc, cũng như lần trước, trên đó lỏng chổng hết búa lại bào cùng cơ man mảnh gỗ vụn và mùn cưa, khiến người ta không sao tưởng tượng nổi những rương hòm, chậu chén tinh xảo kia đều từ đây mà ra.

Tôn sư phụ thoát nhìn đã nhận ra Chu Tử Tàn, vồn vã chào hỏi: “Đến đây à? Hôm nay công tử muốn làm gì?” Chu Tử Tàn nhìn Hoàng Tử Hà, thấy cô đang chăm chú quan sát bệ gỗ, bèn đáp: “Hôm nay ta theo cô ấy đến tham quan thôi.”

“Thế ư?” Tôn sư phụ xoa tay cười nói: “Chiếc hộp lần trước công tử mua của tôi, dùng vẫn tốt chứ?”

“Tốt lắm.” Chu Tử Tần đáp bừa.

“Phải rồi, năm xưa sư phụ tôi dạy rằng, một nghề cho chín còn hơn chín nghề. Dĩ nhiên tôi chẳng dám mong phát tài to như lão nhân gia, chỉ cần nhờ phúc các quý khách, có bát cơm ăn là đủ.”

Nghe ông ta nói vậy, Hoàng Tử Hà liền hỏi: “Hoặc sư phụ là thợ mộc nổi tiếng kinh thành, đương nhiên khảm khá, nhưng dù sao cũng là người làm việc tay chân, hẳn phải vất vả lắm nhỉ?”

“Ai dám bảo không nào? Cả đời ông ấy luôn tay luôn chân, nhưng cũng chỉ nhật bạc cắc, ba bốn năm trước mới mua được mười mấy mẫu đất ở quê và một căn nhà lớn, sư phụ bấy giờ tuyên bố không làm nữa, muốn về quê hưởng an nhàn...” Kể tới đây, Tôn sư phụ thở dài lắc đầu, “Tiếc rằng lão nhân gia chẳng có cái phúc ấy, trên đường về quê lại gặp cướp, cả nhà lớn bé đều... Ôi!”

Chu Tử Tần vội hỏi: “Vậy đất đai nhà cửa thì sao?”

“Bị người trong tộc xâu xé cả, tôi cũng không rõ lắm.”

Hoàng Tử Hà hồ hững góp lời: “Tiếc thật đấy, mười mấy mẫu ruộng và một gian nhà rộng, người bình thường làm quần quật cả đời chẳng kiếm nổi chùng ấy, vậy mà ông ta thoát cái đã mua được, nhưng cuối cùng cũng không có phúc hưởng.”

“Đúng vậy, có lẽ đó là tiền sư phụ tôi gom góp cả đời. Thế mà bình thường tôi chẳng nhìn ra.” Nói đoạn, Tôn sư phụ lại quay sang lấy lòng Chu Tử Tần, “Hay là công tử làm một cái hộp nữa như thế đi?”

“Thôi thôi, ta dùng cái hộp phiền phức ấy làm gì? Muốn mở ra cũng phải vất vả nữa ngày, chỉ hợp với người trí nhớ siêu phàm thôi, ta chịu thua không thể mở nó thoăn thoắt như thế được.” Chu Tử Tần chê bời.

Hoàng Tử Hà nhìn cách bày biện trong phòng, hỏi dò: “Ở đây có còn di vật của Hoặc sư phụ không?”

Tôn sư phụ lắc đầu: “Ông ấy đã quyết rời kinh, đời nào còn để lại đồ đạc. Chỉ cho tôi tất cả công cụ hành nghề, nói rằng về sau không dùng đến nữa.”

Hoàng Tử Hà đề nghị: “Cho tôi xem các công cụ ấy được không?”

“Được thôi, nhưng có mấy thứ mấy năm nay tôi dùng cũng hỏng hóc, vứt bỏ mất rồi...” Tôn sư phụ dẫn bọn họ ra phía sau, ngồi xuống mở hòm đồ nghề ra, lần lượt lấy từng thứ bên trong bày xuống đất.

Hoàng Tử Hà nhìn qua một lượt những thước lỗ ban, ống mực, dây gai... đã cũ, rồi dừng ở mấy miếng keo ong¹: “Thợ mộc cũng dùng thứ này ư?”

“Đúng vậy, tôi cũng lấy làm lạ, hơn nữa miếng keo ong này chẳng dính mấy, hình như có lẫn mùn cưa.” Tôn sư phụ giải thích, “Lúc tôi mới ra nghề, sư phụ từng nói có những thợ mộc tay nghề kém, ghép mộng không khớp, lung lay như răng bà lão, đành phải trét keo ong vào mỗi ghép để lừa khách. Như vậy lúc khách mới lấy về thì vững chãi, nhưng dùng ít lâu keo ong long ra, mộng ghép không chắc, nhẹ thì bàn ghế lung lay, nặng thì đổ sập. Sư phụ bấy giờ còn kiêu hãnh nói, từ lúc ra nghề đến giờ là ba mươi năm, chưa bao giờ dùng đến keo ong!”

Hoàng Tử Hà giơ ngón tay chạm nhẹ vào miếng keo ong, để qua vài năm, trời lại rét buốt, miếng keo đã cứng lại thành một cục đen sì cứng ngắc, lẫn nhiều mùn cưa, trông rất khó coi.

Chu Tử Tần nhận xét: “Xem ra Hoắc sư phụ tay nghề cũng không ổn lắm, làm bấy nhiêu năm mà vẫn phải dùng loại keo ong này.”

Tôn sư phụ giận dữ phản bác: “Không có chuyện đó! Tay nghề sư phụ vô cùng khéo léo, chưa bao giờ có vấn đề! Có lẽ ông ấy dùng vào việc khác thôi!”

“Còn dùng vào việc gì được nữa? Trên miếng keo nhiều mùn cưa thế này, thoát nhìn đã biết là dùng để dán gỗ rồi.” Chu Tử Tần vạch lại.

Tôn sư phụ đỏ mặt tía tai, nhưng không sao cãi được. Hoàng Tử Hà vặt một miếng keo ong, dùng giấy dầu gói lại rồi đứng dậy: “Đa tạ Tôn sư phụ, tôi nghĩ Hoắc sư phụ là thợ mộc có tiếng, ắt sẽ cần nó vào việc khác, chứ không dùng vào những việc bình thường đâu.”

“Hửn là thế...” Tôn sư phụ hậm hực đáp.

Thấy Hoàng Tử Hà quay người trở ra, Chu Tử Tần theo sau hỏi: “Cô lấy cái này làm gì?”

“Có gì đâu.” Hoàng Tử Hà hờ hững trả lời, “Có lẽ đây là chìa khóa để mở hộp cửu cung.”

“Gì cơ? Keo ong mở được hộp cửu cung ư?” Chu Tử Tần thất thanh hỏi lại.

Hoàng Tử Hà gật đầu.

Chu Tử Tần bám theo sau cô, băng qua đám thợ mộc đang tăt bật trong sân, thấy cô đi thẳng ra cổng thì cuống quýt gặng: “Nói cho ta đi mà, rốt cuộc là chuyện gì thế?”

Song Hoàng Tử Hà không đáp, chỉ rảo bước ra khỏi xưởng đồ gỗ, đứng giữa ngọn gió đầu xuân lạnh buốt, thở hắt ra một hơi rồi ngoái lại nhìn gã: “Tử Tần...”

Chu Tử Tần vội sán ngay đến, chỉ thiếu điều chưa vẫy đuôi: “Tử Hà?”

“Công tử còn nhớ trung thu năm ngoái, chúng ta đã phá vụ án một nhạc kỹ gảy không hầu ở Thục không?”

“Hà? Vụ đồ đệ Úc Lý giết sư phụ Bích Đào ấy à?” Chu Tử Tần ngỡ ngàng không hiểu sao cô lại đột nhiên nhắc tới vụ này.

Hoàng Tử Hà nhìn ráng chiều cuối trời, gật đầu: “Bấy giờ chúng ta thấy trên mu bàn tay Bích Đào có một vết xước mới, nên suy đoán rằng nhất định có thứ gì đó đã bị tuột ra khỏi cổ tay cô ta đúng không?”

“Phải phải, chính là râu vòng một gã đàn ông tặng, hại hai thầy trò họ tàn sát lẫn nhau, ôi, cả hai cô đều xinh đẹp nữa chứ, đúng là khiến người ta thương tiếc.” Chu Tử Tần đương nhiên chỉ biết nghĩ đến chuyện thương hoa tiếc ngọc.

“Thực ra mọi thứ trên đời này, chỉ cần nghĩ cách, ắt sẽ tìm thấy dấu vết tương ứng, phải không?” Hoàng Tử Hà quay đầu nhìn gã, ánh mặt trời từ sau lưng hắt lại, khiến đôi mắt cô càng thêm sáng rỡ, cả người cũng sáng bừng lên, “Ví như bất luận là tám mươi thanh đồng của người thợ mộc đóng hay tám mươi mã chữ ngẫu nhiên do Quỷ vương chọn lựa, chỉ cần cố ý, đều có thể để lại dấu vết, phải không nào?”

Chu Tử Tần ngẫm nghĩ hồi lâu rồi ngo ngác nhìn cô: “Ý cô là máu chốt nằm ở keo ong ư?”

Hoàng Tử Hà gật đầu nói khẽ: “Đúng vậy. Sau đây tôi còn phải kiểm chứng lại một nữa. Nếu việc này là thật, thì mọi thứ có thể kết thúc.” Nói dứt câu, vẻ mặt cô cũng chẳng biết là vui hay buồn, song cặp mắt đã giăng mờ sương khói.

Dưới ánh nắng chiều nhân nhật, Trường An cổ kính toát lên vẻ đìu hiu quạnh quẽ, những thân cây trút hết lá đứng ủ rũ bên đường, cả thế gian dường như chỉ có dung mạo cô sáng bừng lên. Mắt cô ánh lên vẻ cố chấp kiên nghị, không lùi một bước, khiến Chu Tử Tần thấy vừa thân thuộc vừa xa lạ, vừa kính sợ lại vừa thương xót, nhưng chẳng biết phải diễn tả thế nào, đành lặng lẽ nhìn cô, nói hùa theo: “Kết thúc... thì tốt quá.” Gã đưa cô về đến nhà rồi mới một mình lui thủi quay về, đi giữa phố phường Trường An, chợt ngẩng lên nhìn bầu trời âm u nhạt nắng, sực nhớ ra vì sao lúc nãy lại thấy ánh mắt Hoàng Tử Hà quen đến vậy.

Có một năm, vào mùa đông, gã hẹn với một đám lính Ngự Lâm thân thiết ra ngoại ô đi săn. Thảo nguyên mùa đông rộng rộng mênh mông, họ thúc ngựa phi như

bay, xua bầy hươu vào giữa vòng vây rồi quây lại bắn giết. Những con hươu sao hoảng loạn chạy trốn lần lượt ngã xuống, không con nào thoát được số phận bị tên bắn xuyên mình.

Vòng vây của họ càng lúc càng thu hẹp lại, cuối cùng chỉ còn một con duy nhất, đứng bên thi thể đồng loại, mở to mắt nhìn đoàn người thúc ngựa áp sát.

Đôi mắt nó trong suốt mà sáng rực, dưới hàng mi dày cong vút, trông càng to tròn, gần như có thể thấy rõ bóng kẻ đi săn đang giương cung lắp tên in trong đó.

Chẳng biết vì lẽ gì, Chu Tử Tàn lại từ từ hạ cung tên xuống, ngây ra nhìn con hươu.

Giữa đồng xác hươu, tứ chi thon dài và bốn nhánh sừng vươn cao đẹp đẽ trên đầu nó càng thêm nổi bật. Mười mấy người đều kéo căng dây cung, nhắm chuẩn vào nó.

Vào khoảnh khắc đối mặt với cái chết, nó bỗng tung người nhảy lên, vượt qua xác tất cả đồng loại, lao đi như bay. Hai mũi tên bay sát qua sườn, khiến bộ lông tuyệt đẹp của nó đầm đìa máu, con hươu mang theo vết thương chạy biến vào khe núi, mất tăm mất tích.

Chỉ có đôi mắt ấy, vẫn đọng lại trong ký ức Chu Tử Tàn.

Giống như vẻ kiên cường cố chấp không lùi một bước dù đã sắp rơi vào đường cùng trong mắt Hoàng Tử Hà vậy.

Chu Tử Tàn bỗng ngẩn ngơ, mọi thứ trên đời dường như đều lùi ra xa, không cách nào đến gần được. Gã đành dựa vào gốc cây phía sau, đứng lặng giây lát, thâm nghĩ, chẳng biết cô ấy có thể liều chết tung người nhảy khỏi vòng vây như con hươu nọ, trở về thế giới của mình không?

Mà con hươu bị thương bỏ trốn vào trong núi ấy, cuối cùng có sống được hay không?

Ghi chú:

1. Hỗn hợp gồm một loại nhựa cây trộn với chất tiết ra từ tuyến nước bọt của ong. Ong sử dụng loại keo này để trát kín tổ, qua đó giúp bảo quản mật ong. Bảo vệ sự phát triển của ấu trùng và trứng khỏi sự tấn công của vi rút cũng như bảo vệ bản thân ong khỏi sự tấn công của các loài chuột bọ.